

SLOVANSKA BLAGOVESTNIKA

sveta

CIRIL IN METOD.

Prigodbe in povesti v spevih.

Zložil

Anton Umek

(Obrn.).

V Celovcu 1863.

Natisnil Janez Leon.

UNIVERSITÄT ZÜRICH

1878

CIRIL II METOD

Priglasenie in pozvati v speviti.

24. 245 II Bg

030017949

V Celovcu 1868.
Nacionalni Javni List.

Posvečenje.

Doni naj slava, zvezdi mili krasni!
Hvaležno hoče pesem vajna peti,
Kako nebeški svit prečudno jasni
Razlile blago ste pred tisuč leti
Iz jutrove dežele do zahoda,
Čez tamni svet slovanskega naroda.

Kar slavnega je zemlja doživela,
Če tudi zgodovina ne oznanja:
Pa znamenite, blagonosne dela
V spominu zvestem rod za rodom shranja,
Razširja jih v besednem sporočilu,
Pogosto v pisanem in zlatem krilu.

Tako se vajin blišč v Slovanstvu širi,
Blišč véra je in narodna omika. —
Šumljajo poezije sladki viri,
Da vencu vajnemu bi bila dika,
Ciril Metodi! zvezdi od izhoda,
Aposteljna slovanskega naroda.

Pozdravljaj

Doti naj stara, zvezdi miš kranji!
Hvaležno bodi tvojemu imenu,
Kako nobedi svet po celih jani
Kakle blage so poudarje deli
Iz jutrove dežele do zahoda,
Čas tamni svet slovanskega naroda.

Kar slavnega je kralja doživela,
Če tudi zgodovina ne oznanja;
Pa znamenite, blagovodne dela
V spomenu zvestem ved za toboj slavnja,
Razpija jih v besednem sporniku,
Pogosto v pisanem in vstnem krlju.

Pervo pevanje.

Sv. Klemen papež in mučenec.

Stvarjenja jutro rano je sijalo,
Razsipalo se cvetje po naravi,
Sercé človekovo se radovalo,
Dokler je bival v rajski očetnjavi.
Tako Stvaritelj ga oblagodari,
Da prosto zemljo novo gospodari.

Al blagi dar nebeški, prostost mila,
Z vladarstvom zemeljskim v tamnice pade;
Ko privihrá vetrov peklenških sila,
Življenje vgasne in vesele nade.
Pa zopet se prikažejo nebesa,
Rešenje solzne vgladajo očesa.

Ker kakor solnčna luč v bliščobi zlati,
Če zemlji tamna jo nevihta skrije,
Da prosto je ne more obsevati,
Mileje skozi čisti zrak posije,
Potem, ko življev jeznih boj izgine
In mirovitost jasni plan prešine:

Tako čez mnogo vékov milost večna
 Mogočnost svojo svetu bolj pokaže,
 Da bila bi človeštvu doba srečna,
 Vladarstvo zopet dá in terdne straže,
 Ker rimski 'ma prestol nebeške ključe,
 Dokler se svet po krogih daljnih suče.

Vse čase pa nemir in boj ostane,
 Sovražna moč na zemlji ne miruje,
 Pregarja Nero strašno vse kristjane,
 Kot vrag peklenski ljuto on caruje,
 Kristjanska kri se po deželah toči,
 Na križi Petru v Rimu glava počí.

Al hrabrost prerojena ne omaga,
 Kraljestvo večno bolj se dalje širi,
 In večno slavna bo njegova zmaga.
 Ne vsahnejo kreposti rajski viri.
 Spet vlada mož slovečega imena,
 Vse apostoljskega časti Klemená.

Iz Rima glas njegov doní kristjanom:
 „Bog naša moč je, večno on kraljuje,
 Premagati ne dajmo se poganom,
 Naj ostri meč življenje pokončuje,
 Duh večen je, iz zemeljske nižave
 Povzdigne veličasten se v višave.

Zato naj serčnost vas in mir navdaja,
 Neskončnega nenéhoma molite;
 Narava vsa Njegovo čast obhaja,
 Zvezd svetlih pota Njemu so odkrite,
 In solnce z luno Njemu v slavo sije,
 Časté vesoljnosti Ga harmonije.“ —

Pa zopet se povzdignejo viharji,
 Nedolžna kri rimljansko zemljo spira;
 Zatožijo Klemena pri cesarji,
 Iz Rima ta aposteljna iztira,
 Velj mu, naj odpravi se v pregnanstvo,
 Ker mora se zatreti vse keršanstvo.

Braniti temu Klemen se ne more,
 Kar jezno reče mu cesarska glava. —
 Iz Rima gre, o svitu mile zore
 Ž njim ladija na jutrovo priplava,
 Kjer terde so Trojanci boje bili,
 Nanj blišč svoj žarki solnčni so razlili.

Otožno v sinje morje solnce sije,
 Goré so v tannem zlatu kot germade,
 Ni čuti Orfejeve harmonije,
 Da mirno bi obstale Simplejade;
 Izdihljeji šumijo čez valove,
 Brodarji britke slušajo glasove.

Kaj giblje se pred ladjo na Kerzonu,
 In plaši zdaj, ko bliža se zavetje,
 Kot pel bi votli glas v visocem zvonu,
 Ak jasno draži hrum neviht poletje,
 Al Pont kristjanom smrtna je dežela,
 Kjer mučijo nesrečne se kerdela?

Odpéra čudna se očém prikazen,
 Ko bliža Klemen se iz tamne hoste;
 Razširja se opaljena golazen,
 Po njej pa mergolijo trume goste,
 Iz zemlje marmor prožijo kristjani,
 Priganjajo neverski jih tirani.

Tam najde Klemen pusto bivališče,
 Valovi morski so mu vlažne stene,
 Neljubi strop oblačno mu zvezdišče
 In s peskom tla pregernjene brez cene,
 Pijače ni in gorcega jedila,
 Studencev bistrih zemlja ni rosila.

Pa hodi Klemen v marmorske pečine,
 Tolaži trume vsaki dan terpeče,
 Obrača up v nebeške jim višine,
 Kjer rane se ozdravijo skeleče;
 Vse radostno nauke té spolnuje,
 Celo nevernik papeža spoštuje.

Enkrat poletni dan, ko je vročina
 Pripékala in huda žeja terla,
 Brez kaplje bila sleherna globina,
 V Klemenca množica je milo zerla,
 Prosila, da nesrečnih rév se vsmili,
 Ker Bog na prošnjo rad pomaga v sili.

Mož sveti se oberne prot nebesom,
 In da ž njim molijo vsem skupaj pravi,
 V trenutku tem, kot trenil bi z očesom,
 Prikaže belo jagnje se v daljavi;
 Zavzeti skočijo na mesto isto:
 Šumljal je vir z vodó ko srebro čisto.

Kot nebna krogla na visoceni zraku
 Nenadama v presvitlem blisku počí,
 Da širijo se po gorečem traku
 Na vse strani plameni letajoči:
 Tako dobí glas urno vsa dežela,
 Da sveti mož v Kerzonu čuda dela.

Iz daljnih krajev množice hitijo
 Med marmorske na Kerzonu pečine,
 Naukov svetih željno se učijo,
 Klemenov glas gre v serca globočine,
 Kerščuje vsaki dan pri novem viru,
 Izpušča vernike v nebeškem miru.

Al kaj godí se, car izvé rimljanski,
 Prehudo ga novica ta razkači,
 Ne dá pokoja sercu rod kristjanski,
 V neznanskem serdu čelo se oblači,
 Velí, da mora zmaj se pokončati,
 Med vsemi Klemen prvi glavo dati.

Ukaz do Ponta pride. Trop obilni
 Z orožjem raznim se Klemenu bliža,
 Razširja strah se v trumi neštevilni,
 Mož sveti pa se rabeljnu poniža
 In reče: „Rad ti dam teló, življenje,
 Za večno radost kratko je terpljenje.“

Terpinčijo ga, on k nebesom moli,
 Nedolžnega tepó možjé serditi,
 Potem se zadnja prošnja mu dovoli,
 Da smé od množice se posloviti.
 Obraz, roké rudeča kri zaliva,
 Beseda se oglasi ljubeznjiva:

„Obvaruj Bog vas vernike na svetu,
 Ód vas za malo dní me čas odloči,
 Ker snidemo se gori pri Očetu,
 Unstran mileje jutro nam napoči;
 Preganjanja razdraženi viharji
 Potihnejo o čisti večni zarji.

Kot feniks iz germade libanonske
 Povzdigne se preroben v solnčno mesto*),
 Tako v višave vzplava duh sijonske,
 Ak bojeval se hrabro je in zvesto.
 Bojujte torej serčno se na svetu,
 Da snidemo se v raji pri Očetu.“ —

Ne dá trinog mu dalje govoriti,
 Ker moč razdraži notranje ga jeze.
 Da trupla vsaj ne mogli bi častiti
 Kristjanje, vzame sidro grozne peze,
 Priveže nanj, ga verže v globočine,
 Da v svetlih krogih morje se prešine**).

Al kar je htela ljuta moč zakriti,
 Kristjanom zopet so nebesa dale,
 Ker moralo je morje odstopiti,
 Roké krilatcev Božjih sozidale
 Iz marmorja so truplu rako belo,
 Postavili v presvitlo jo kapelo.

*) Klemen I. je, govorec o neumerljivosti človeški, omenil feniksa, ki ga omenjajo tudi drugi stari pisatelji. Feniks živi — tako pišejo — v Arabiji, en rod je, preživi 500 let, potem naredi sam sebi germado na Libanonu iz mir in družih dišav, in v tej germadi umerje. Iz trohnelga mesá izleze červ, ki dobi perje. Ko vzletí, razkoplje germado, vzame očetove kosti, letí v solnčno mesto v Egipt, položi kostí na solnčni altar, in se verne v Arabijo.

**) To se je zgodilo za cesarja Vespazijana l. 77. p. Kr.

Ko pride drugo jutro verna truma
 Iskat zaklada, čuda se zavzame:
 Na mestu čuti morskega ni šuma,
 Svetišče novo se blišči iz jame,
 Ostanke sveti v marmorji ležijo,
 Dišave rajske v čisti zrak puhtijo.

In glas o čudu v zemlje vse zahaja,
 H kapeli hodi množic brez števila,
 V njej čudna radost vernike navdaja,
 Ne dela jim strahú neverska sila:
 Bučijo naj trinogov divjih hrupi,
 Vse premagujejo nebeški upi.

Drugo pevanje.

*Ciril — takrat imenovan Konstantin filozof — poslan
 h Kozarom najde ostanke sv. Klemenca.*

Človeštvo je enako oceanu,
 Katerega moč skrivna v brezna stiska,
 Ki danes péni v jeznem se orkanu,
 Luč svitla jutri se v zercálu bliska,
 V celoti svoji nikdar ne miruje,
 Kraljestvo brezna vedno se vojskuje.

Po zemlji se versté sovražni boji,
 S stoletji se premiče zvezda slave.
 Priderejo od jutra divji roji,
 Izgine tisučletne moč države.
 Kar stavili so meči Cezarovi,
 Podirajo od severja rodovi.

Bizancija pa zmago je dobila,
 V nebeškem močna znamenji caruje.
 Ak stiska verni rod poganska sila,
 Kristjanstvo stiskano priporočuje
 Se v Carigrad prestolu Konstantina,
 Ker tam bandero Božjega je sina. —

Ko v Carigradu Mihael caruje,
 Med Volgo Dneprom biva rod kozarski.
 Ker uk mohamedanski zapeljuje,
 Pomoči prosit gre na dvor cesarski:
 „Učenih mož od tebe, car! želimo,
 Da prave vere luč po njih dobimo.“

Tje pošlje car duhovnika Cirila,
 Čigar modrost v cesarstvu je slovela,
 Naloga sveta ga je veselila,
 Da vspela več bi nova pot imela,
 Berž mladi mož od doma se odpravi,
 Za nekaj časa se v Kerzonu vstavi.

Uči se marno novega jezika,
 Poslanstvo svoje resno premišljuje.
 Ker učenost njegova je velika,
 Nekdanjih dni dogodbe pretehtuje,
 In neki dan pové mu zgodovina,
 Kaj blizo shranja morska globočina.

Gre k morju, al zasuto je bregovje,
 Ne more mesta svetega spoznati,
 Nad rako belo péni se valovje,
 Ne čuje trum pobožnih prepevati;
 Zastonj pri bližnjem ljudstvu poprašuje,
 Stoletja so ljudi prinesle tuje.

Pa kakor cvetje pije sladko mano,
 In svitla rosa v jutru ga napaja,
 Odganja mu gorkota merzlo slano:
 Tako serce in um nebo navdaja,
 Če so človeške mu osnove drage,
 Pomaga izpeljati misli blage.

Ciril odide v poglavitno mesto
 V Georgijo, tam vse kristjane prosi,
 Naj molijo k Neskončnemu ž njim zvesto,
 Da hrepenenje, ki ga v sercu nosi,
 Izpolni se, ker milost je pri Bogu,
 In znan svetnik človeškemu bo krogu.

Kar prosi, sam vladika vsem oznani,
 Ker želja po ostankih je velika.
 Z zaupnim srcem molijo kristjani
 Ter drugi dan iskat gredó svetnika,
 Iz mesta zgodaj v morske globočine
 K zakladu truma skritega odrine.

Vladika sam v bliščobnem oblačilu
 In mašnikov njegovih sveta truma
 Pridruži se na ladijo k Cirilu,
 Morjé stoji pokojno brezi šuma.
 Obilno ljudstva po valovji spremlja,
 Še več pri kraji jih obsega zemlja.

Kakor oblakov rahlih se tančica
 Po nebu vozi z žarki pozlačena,
 Ko ó večerni zarji zvezd kraljica
 Priplava izza gore prerrojena:
 Tako se ladija z duhovstvom giblje,
 In mitre svit se nad valovjem ziblje.

Pojéjo pesmi Bogu posvečene,
 Kot pri slovesnostih je svetih šega,
 Brez vroče prošnje duše ni nobene,
 In ko se petja glas nar bolj razlega,
 Na dnu morjá se zvezde zabliščijo,
 Klemena sveto truplo tam dobijo.

Kot bile bi odperle se nebesa
 Z lepoto vso, ki je človeštvu skrita,
 Tako so vperte v dno morjá očesa
 Vsem pričujočim, jasnost čudovita
 Prikazni rajske ljudstvo je prevzela,
 Z neskončno slastjo vsako serce vnela.

Spet zapojejo pesmi posvečene,
 Zahvalo z mašniki vladika moli,
 In bolj so zvezde v morji pozlačene,
 Klečé stermijo verniki okoli,
 Obhaja misel vsacega, da v raji
 Prebiva, ne na pustem morskem kraji.

Potem spustí se sam Ciril globoko,
 Odpré se razsvitljena globočina,
 Ostanke prime s posvečeno roko,
 Ki jih skrivala pred je morska tmina,
 Prinese jih na ladijo k vladiki,
 V neskončno radost množici veliki*).

Na suho iti spet brodarjem migne,
 Pripelje urno h kraju morska cesta;
 V pobožnosti se ljudstvo vse povzdigne,
 Pomiče se procesija do mesta,
 Pobožne himne glasno prepevajo,
 Da petje se razlega na vse kraje.

*) Zgodilo 30. grudna 861.

Ko mestni poglavar izvé novico,
 Hití herž s spremljevalci jim naproti,
 Poklekne o prihodu na levico,
 In združi se s procesijo na poti.
 Ozidje mestno ravno trumo skrije,
 Ko jasni jo večerni zor obsije.

Na oknu vsacem luči so prižgane,
 V veselji rajskem ljudstvo poskakuje,
 Nebeška slast podžiga vse meščane,
 Med petje se vesela godba čuje;
 Tako ni bilo mesto nikdar krasno,
 Nad njim nebo nobeno noč bolj jasno.

Odloži v cerkvi svetega Leonta
 Ciril ostanke slavnega svetnika,
 In radosten odpravi se iz Ponta
 H Kozarom, kjer ga množica velika
 Pričakovala željna je resnice,
 Pokaže vsem nebeške pot pravice.

Kozarski rod možá povelíčuje,
 Ko verne se od njega v domovino.
 In skozi Kerzon spet Ciril potuje,
 Ter sabo vzame rajsko gotovino.
 Med potjo in v domovji čast velika
 Doní mu, ker zaklad ima svetnika.

Tretje pevanje.

*Metod — Cirilov brat — narisa bolgarskemu kralju
Bogoru poslednjo sodbo in mu jo razlaga; Bogor se
dá kerstiti in se pozneje odpové vladarstvu.*

Preglasno zopet pevaj, mila struna!
Cirila in Metoda slavne dela,
Kako junaška brata iz Soluna
Gorečnost sveto v sercu sta imela,
Da iščeta narodov Božji slavi,
In vterjata v nebeški jih postavi.

Med tem, ko se Ciril v Kerzon odpravi
In v morji najde svetega Klemena,
V vinograd Božji nove tertje stavi
Metod v Bolgariji, jasni vremena;
Bolgarski kralj sam, Bogor, ne zameta
Besede, ki mu večen sad obeta.

„Bog s tabo, dragi Bogor, kralj mogočni,
Ki delajo ti senco svitli dvori,
Imé sem slavno v zemlji čul iztočni
Pri blagi cesarici Teodori,
Od nje prišla ti sestra je kristjana,
Zveličavna ti vera ni neznana.“

Tako Metod, ko pride, beseduje,
 Kralj pelje v svitle ga vesel dvorane,
 V pogovorih se raznih ž njim raduje,
 Ne méni pa se dosti za kristjane,
 Marveč Metoda, ker spozná slikarja,
 Pokaže naj umetnost, nagovarja.

Metodi posla tega se ne brani,
 Poslednjo sodbo v malo dnéh narisa,
 In kralju radovednemu naznani,
 Da k njemu gledat pride živopisa.
 Spolniti hotel je visoke želje,
 V podobi strah se bere in veselje.

Ko rok umetnih se odkrije delo,
 Pogleda kralj — pa groza ga prešine;
 Prečudno ga do serca je zadelo,
 Ko vidi križ svetiti od višine,
 Pod katerim plašne trume mergolijo,
 Iz grobov tannih mertvi se budijo.

„Metodi! strašno slika mi razjasni,
 Kaj trombe té, kaj svitli križ pomeni,
 Kaj hočejo z višav duhovi krasni,
 Zakaj iz breznov švigajo plameni,
 Iz grobov kdo — zakaj budi merličee?
 Razloži mi“, Metodu Bogor kliče.

Metodi resno se potem oglasi:
 „Mogočni kralj! skrivnosti vse izvedi,
 Katere skrivajo prihodnji časi;
 Kar kaže slika, jasno je v besedi
 Taistega, ki vstvaril je svetove,
 Odločil koncu njih prečudne dnove.

Človeški rod, ki se po zemlji giblje,
 Kar um njegov — umetna dlan počenja,
 Zvezdišče, ki se v krogih zlatih ziblje,
 In kar se po vesoljnosti razpenja —
 Vse to da ni v ostanku vekovito,
 V besedah kratkih bodi ti odkrito.

Ko časa tiru zginejo mejniki,
 Poslednje sodbe velki dan napoči,
 Stoletij vseh rod v družbi preveliki
 K sodniku zbere se, ker zemlja počí,
 Z višav nebeški glasi zadonijo,
 In mertvi se iz grobov vsi zbudijo.

Kot v strahu se predramijo spijoči,
 Ko močno zagermí čuvaj v terdnjavi,
 Ak švigajo plameni v tamni noči,
 Da jasno se žari nebo v višavi:
 Tako bo takrat k strašni sodbi vrelo,
 Kar koli je na zemlji kdaj živeló.

Odpró peklá se brezni strahoviti,
 Da pridejo zaverženi duhovi,
 Ter zablíšcé v lepoti vekoviti
 Nebesa se, in svitli Stvarnikovi
 Krilatci se prikažejo z višine,
 Prečudno ta pogled ves rod prešine.

Ker sam Sodnik v presvetem znamnji križa
 Sred trum se izveličanih prikaže,
 V oblacih svitlih se na svet poniža,
 In ž njim duhov prečistih zveste straže,
 Da razsvitlijo skrite se tamnice,
 Zasliši svet vesoljni glas pravice.

In kot se tmina od svitlobe loči,
 Kot olje v čisti vodi kviško splava,
 Kot zgine noč, ko zarija napoči,
 In ptica roparska v zakotje tava:
 Tako se takrat trume razdelijo,
 V stran desno se in levo razkropijo.

Izvoljeni na desni bodo stali,
 Kot solnčni blišč njih dela se svetile,
 Zaverženci na levi trepetali,
 Kak bodo jih pregrehe sramotile,
 Pred celim svetom bude vse odkrito,
 Če bilo je poprej še tako skrito.

Na desni bo veselje preneznano,
 Ker združijo se serca ljubijoče;
 Nad njimi večno solnce bo prižgano,
 V Sionu večno jim sijati hoče,
 Izvoljene Sodnik pokliče svoje:
 Vi zvesti, pridite v kraljestvo moje.

Kako pa strah in groza bo na levi,
 Kako prestrašen kraj jim v dom pripravljen;
 Bolj bil Jeruzalem ni stiskan v revi,
 Ko z vojno Titovo je bil zastavljen.
 V trepetu hudem bodo hrepeneli,
 Da v tamne brezna bi se skriti smeli.

Le en pogled bo strašno jim plačilo:
 Odgerne Bog oblakov sivih mejo,
 Pokaže jim deželo čudno milo,
 Nebesa z vsem bogastvom se odprejo,
 Da izvedó nesrečni, kaj zgubili,
 Ker niso Vsemogočnega ljubili.

In kazni glas: Zaverženi bodite!
 Odpré jim vrata v brezna globočine,
 Kjer vekomaj jih muke strahovite
 Skelele bodo grozne bolečine,
 Nikdar jim zlato solnce ne posije,
 Nikdar ust hladna rosa ne polije.

Al blagor blagor njim, ki na višino
 Povzdignejo se s čistimi duhovi,
 Ki vzplavajo v nebeško domovino,
 Kjer sijajo neskončno jasni dnovi,
 Razlegajo se sladki rajski glasi,
 Brez vseh težav versté se zlati časi.

Narava vsa z obnebjá lepotijo,
 Ki lepša solnce, luna ga z danico,
 Življenje srečno s serčno harmonijo,
 Ljubezen kratka z blaženo slaščico,
 Ki kaže na življenja se obzorji,
 Ni proti rajú kapljica na morji.

Da bodeš tudi mili kralj med njimi,
 Ki bojo k ostri sodbi prihajali,
 Verjemi meni; vsi ki v smertni zimi
 Pozebli so, pred sodbo bodo stali,
 Takrat enaka revščini bo krona,
 Zlató ti ne pomaga do Siona.“ —

Bogor.

„Verjamem, in me grozni strah obhaja,
 Prečudna je pomemba tvoje slike;
 Kak ljubo svetega zavetje raja,
 Kako pa muke grešnikom velike!
 Al kak se človek strašni grozi vbrani,
 Povej, kdo bode stal na desni strani?“

Metod.

Le ena pot do večnega je mesta:
 Nedolžnost v dušo sveti kerst izlije,
 In ak gorí potem ljubezen zvesta
 Ves čas, da se življenja solnce skrije,
 Al če pokora poravná napake,
 Potem se nadjati je sreče take.

Zatorej Bogor, ako srečo ljubiš,
 Če strašijo tannic te večnih muke,
 Če zvestost sveto Večnemu obljubiš,
 Razložim ti zveličavne nauke,
 Oblijem ti z vodó kraljevo glavo
 In rajske slave podelim zastavo.“

Kralj radosten v besede té privoli,
 Nad vse mu draga je keršanska vera,
 Zvesteje vsaki dan k nebesom moli,
 Naukom milim serca ne zapéra;
 Ko podučén odkriva sveto vdanost,
 Metod mu kerstno napové svečanost.

Približa dan se sreče zaželene,
 Prikaže Bogor se v obleki krasni;
 Vse izbe so po dvoru razsvitljene,
 Obrazi vsi kot mila zora jasni.
 Pobožno moli vero kralj z gospodo,
 Metodi ga oblije s sveto vodo.

Kot sveti se labod o svitli zori
 Na sinjega jezéra poveršnjini:
 Tako kralj mil med svitlimi je dvori,
 Jasni obličje v rajski se milini,
 Metod podá mu belo oblačilo,
 Da bi nedolžnosti mu znamuje bilo.

Prične potem se radostna gostija,
 Da kralja in Metoda poslavljuje;
 Odmeva po dvorinah harmonija
 Srebernih strun, ki serca napolnuje
 S prečudno slastjo, čaše se bliščijo,
 In sreče glasi Bogoru donijo.

Al vez, ki brati ljudstvo in vladarja —
 Enaka vera vez je najmočnejša,
 Od vseh strani hrum vpornega viharja
 Bolgarska nagloma razširi meja
 Taisti dan, ko kralj se pokristjani,
 „Pred mestom boj je!“ zagerní v dvorani.

Nabirati orožja ni mogoče,
 Gospodo vso in kralja strah prešine,
 Tolaži pa Metod izdihajoče
 Ter pravi: „Zmaga pride iz višine,
 Bila je danes kralju ura srečna,
 Poslavi ga še enkrat milost večna.“

Z orožjem jezna truma se približa,
 Naproti kralj ji gre in zveste straže.
 V trenutku tem oblak se bel poniža,
 Krilatec svitel ljudstvu se prikaže,
 Zakliče: „V miru Bogor naj kraljuje,
 Naj viši Bog keršanstvo poslavljuje.“

Oborožena truma se prestraši,
 Pred jasno lučjo pade na kolena
 In kliče: „Sklepi so hudobni naši,
 Mogočen Bog je novega imena;
 Kralj svitli! pošlji tudi nam Metoda,
 Da ena vera vsega bo naroda.“

Tako keršanstvo Bog poveljuje,
 Metod Bogoru in tovaršem pravi;
 Potem po vsej Bolgariji potuje,
 Razširja sveto vero po deržavi,
 Ki dolgo zemlja je malikovala,
 Resnico po Metodu je spoznala.

Apostelj se poverne v domovino,
 Kralj Bogor srečen mnogo let kraljuje.
 Oblasti pa kraljeve gotovino —
 Manj kot nebeški venec jo spoštuje,
 Ko stari dnevi glavo posrebrijo,
 Kraljestvo popusti in gre v samijo.

Premilo od vladarstva slovo jemlje:
 „Ostani z Bogom žezlo; svitla krona,
 Obvaruj Bog te, rod bolgarske zemlje,
 Odperta ti je cesta do Siona,
 Da z ljudstvom se vladar zedini gori,
 Prestol zapušča o večerni zori.“

Tečejo urno dnevi mu v samoti,
 In sivo glavo tamni grob zakrije.
 Obraste cvetje v rajski ga miloti,
 Nad njim napis stoletja svetu sije:
 Bogora kralja krije ta gomila,
 Po njem se je Bolgarija zjasnila.

Četerto pevanje.

Ciril in Metod prideta na Moravsko.

Pogled me pelje v čase starodavne,
 Slojanskih rek valovi zašumijo,
 Rodove štejem po ravninah slavne,
 Peruna, Svantovita mi častijo,
 Življenje lepa jim sladki Živena,
 Odpira resna tamni grob Morena.

Mir sije pri otrocih svete Slave;
 Kjer s tujci Radegost Slované brati,
 Zlati pšenica pisane dobrave,
 Pasó se čede po zeleni trati,
 Od juga varno srednje morje paži,
 Stojé valovi baltiški na straži.

Al kakor jastrob drobne ptice grabi,
 In majhne ribe morski som požira,
 Tako soseda mir slovánski zvabi,
 Da blagostanje, srečo mu zatira;
 Od vseh strani privrejo divji roji,
 In vnamejo se v zemljah hudi boji.

Na morji z Rimom se Ilir hojuje,
 Brat severni pretí sovražni sili,
 Al ko z Avari Brancev trop prihruje,
 Takrat slovanske zemlje Bog se smili.
 Verige ropotale so kervave,
 In otannele zvezde sreče prave.

Pa kakor blaga je serčnost pastirja,
 Ki odpodí volká od čede svoje,
 Ko pomandrati mu ovcé namérja:
 Tako močí, predragi Samo! tvoje
 Slovanstvo terdih so verig rešile,
 Veljavnost, novo slavo mu dobile.

S teboj sicer mogočnost v grob je pala,
 Izginila kot solnčni svit za goro;
 Al kakor tega kaže luna zala,
 Tak duh rodi tvoj marsiktero zoro:
 Kocelj kraljuje v donavski in dravski —
 Močan je v zemlji Rastislav moravski.

O času tem slovanski rod doide
 Beseda svetega prerokovanja,
 Da znamenje križa vsemu svetu pride,
 In tmino smertnega prežene spanja.
 Malikov ne časté več Korotani,
 Vsegamogočnega slavé kristjani.

Prihaja tudi v zemljo Rastislava
 Iz Nemčije apostelj marsikteri,
 Izmišljenim bogovom razkopava
 Altarje, pot odpira pravi veri,
 Al le počasi ta se razširjuje:
 Do serca ne gredó besede tuje.

Med tem pa glas doide od izhoda,
 Kako Ciril osrečil je Kozare.
 Kako poslal je Carigrad Metoda,
 Da svitla luč obseva zdaj Bolgare;
 Vse to storila sta slovenska brata,
 Odprla jutru mile rajske vrata.

Tedaj ko pride radostna novica,
 Kralj Rastislav in Svatopluk s Koceljem,
 Slovanskih kraljev ljubljena trojica
 Sle pošlje z resnim v Carigrad poveljem,
 Da Mihaelu prošnje glas nesejo,
 Tako cesarju slavnemu povejo:

„Mogočni car! od deleč so vladarji
 Večernih zemelj k tebi nas poslali.
 Kako kozarski rod — kako Bolgarji
 Od tod učenih móž so dobivali,
 To radosten je glas pri nas oznanil,
 Tedaj ne bodeš nam pomoči branil.

Zatira že češčenje se malikov,
 Častijo Vsemogočnega kristjani;
 Sicer ljudem ne manjka učениkov,
 Al kaj — njih ne razumejo Slovani,
 Slovenska bo beseda sad rodila,
 Od tebe car, pomoč izidi mila!“ —

Z veseljem car besede take čuje,
 Pokliče berž Cirila in Metoda;
 „Imé, solunska brata! vajno sluje
 V prostrane zemlje daljnega naroda,
 Tedaj nesita rajski mir Slovanom,
 Predraga novim bodeta kristjanom.“

Poklic le-tá je nama glas nebeški,
 Ciril Metodu bratu resno pravi,
 V keršanstvu naj se združi rod človeški,
 Podajva proti novi se deržavi,
 Da bova sveto blagovest učila,
 Omike blage seme zasadila.

Na pot s Cirilom se Metod odpravi,
 Potujeta v deželo Rastislava.
 Kot luči zvezd prekrasnih na višavi,
 Ki v svetlih žarkih po nebesih plava,
 Z veseljem stran večerna pričakuje:
 Tak rod slovanski mož se teh raduje.

Blišči se Velehrad o jasni zori;
 Ko solnčni žarki mesto pozlatijo,
 Odpró se Rastislava svitli dvori,
 Po njih glasovi mili zadonijo:
 Da prideta možá iz Carigrada,
 Naj sprejme ji zavetje Velehrada.

In Rastislav kraljevo se obleče,
 Na glavi se mu sveti krona zlata,
 V desnici krasno žezlo se leskeče,
 Tako sprejeti hoče draga brata;
 Ovenčano je z dvorom mesto celo,
 Od deleč čuda je ljudi privrelo.

Potem zasveti križ se od izhoda,
 Ker brata gresta slavnega imena,
 Prikaže ž njima svitla se posoda
 Z zakladom rajskim svetega Klemena,
 In stopi njima Rastislav naproti,
 Neznanska radost spremlja ji po poti*).

„Pozdravljeni, slovenski bratje mili!
 Besede sladke ljudstvu zadonijo,
 Pravični so vam upi se spolnili,
 Nebeško vam prineseva lastnijo,
 Domače vam se blagovest oznani,
 Kervi smo ene, bratje si Slovani.“

In radi so — preradostni Slovani,
 Ko čujejo besede mile, sladke.
 Vsi verno so aposteljnoma vdani,
 Tekó s pospehom urno leta kratke,
 Ko peto ni še dokončano leto,
 Za vero Kristusovo vse je vneto.

Kakor potrebi pusti gozd sekira,
 Da žarek solnčni tamne tla obsije,
 Požene trava in jo voda spira,
 Med njo se cvetje pisano razvije,
 Tak blagovest Cirila in Metoda
 Svet prerodi slovanskega naroda!

* Dogodilo, kakor znano, 863. l.

Peto pevanje.

Ciril in Metod v Rimu.

Hočem slavne čuda peti,
 Ki so v Rimu se godile
 O prihodu blagih bratov
 Svetega Ciril-Metoda.

Čuje papež v rimsko mesto,
 Kaj godi se na Moravskem,
 Kako v zemlji Rastislava
 Množi se kraljestvo Božje.
 Pošlje pismo Rastislavu,
 Ter pozdravlja blaga brata,
 Svetega Ciril-Metoda,
 Tako papež rimski piše:
 „Zdrav mi Rastislav, kralj slavni,
 Zdrava brata iz Soluna,
 Ki Slovanom sta prižgala
 Blagi žar keršanske vere.
 Radost moja je velika,
 Veseli se cerkev sveta;
 Pridita mi v rimsko mesto,
 K Petra svetega prestolu,
 Hočem vaji poslaviti.“

Pismo Rastislav prebere,
 Bere ga Ciril z Metodom,
 Serčno vsi se veselijo,
 Ker pozdravlja rimski papež,
 In prijazno k sebi vabi.

Urno v Rim Ciril z Metodom

Po deželah raznih hodi.
 Sabo peljeta mladenčev,
 Ki sta marno jih učila,
 Da posveti jih v duhovne
 Svitla roka papeževa.
 Sabo neseta darila,
 Ktere Rastislav pošilja
 Petra svetega prestolu.
 Sabo neseta posodo
 S svitlim zlatom okovano,
 V njej zaperti so ostanki
 Dragi svetega Klemena.
 Kot množé se kaplje v viru,
 V potok ta šumeč narašča,
 Ter prihaja v reko močno:
 Tak se širi družba sveta,
 Romarjev po vseh deželah
 Mnogo se na pot odpravi,
 Truma pride neštivilna
 Z bratoma pred rimsko mesto.

Glas po Rimu se razide:
 Prideta poslanca sveta
 'z daljne severne dežele,
 Sabo neseta posodo
 S svitlim zlatom okovano,
 V njej zaperti so ostanki
 Dragi svetega Klemena.

Vzdigne berž se rimsko mesto,

Brez števila ljudstva pride
 Trumi romarski naproti.
 Papež sveti s kardinali,
 Škofje in duhovnov trume
 Bližajo se po ravnini
 Počastit ostanke svete,
 Ki jih vzdignil iz valovja
 Bil Ciril je na Kerzonn.
 Kakor zvezd nebeških trume
 Zibljejo se ena v drugo,
 Tak procesija zedini
 Romarska se z rimskim ljudstvom.

Papež sveti, kardinali,
 Škofje in duhovnov trume
 Počasté ostanke svete,
 Ki zaperti so v posodi,
 S svitlim zlatom okovani.

Svete pesmi prepevaje
 Truma v mesto se povzdigne,
 Serca vse časté svetnika,
 Ki neseta blaga brata
 Spet ga v slavno rimsko mesto,
 Kjer je bival perve čase,
 Ko nevihte so pretile
 Vernikom po vseh deželah.
 Kjer je vladal slavni Klemen,
 Ko je bil za Petrom prvi
 Papež rimskem na prestolu,
 Tam bo v miru sladkem spaval.

Še se truma gosta giblje,
 V sereih je češčenje vneto
 Do velicega svetnika,
 Kar med trumo in po mestu
 Čuda mnoge se zgodijo.
 Dana slepeem luč je zopet,
 Slišijo na tanko gluhi,
 Nemi gladko govorijo,
 Hromec hodi brez težave,
 Rana vsaka se zaceli
 Na telesu bolnem njemu,
 Ki zaupno priporoča
 Se preslavnemu svetniku.
 Kot pritisnejo čebele
 Na kostanja goste veje,
 Ko v spomladi gorki cvetje
 S sladkim medom jim odkrije:
 Tak privró ljudje vseh krajev
 K truplu svetega Klemenca,
 In godé se nove čuda.

Papež pa in kardinali,
 Škofje in duhovnov trume
 Pojejo vesele pesmi,
 Hvalo Večnemu dajejo,
 Da zaklad neskončne cene
 Dal spet rimskemu je mestu,
 Ki slavi ž njim vso deželo.
 Hvalijo za trud Cirila,
 Ki je rešil ga iz tmine.

Stoji v rimskem mestu cerkev,
 Cerkev svetega Klemena,
 Tje se gosta truma ziblje,
 In Ciril svetnika nese,
 Položi ga v belo rako
 Tam pred vélicim altarjem.

Papež pa in kardinali,
 Škofje in duhovnov trume
 Belo rako popustijo,
 Selijo se v drugo cerkev,
 V krasno cerkev svet'ga Petra.
 Ž njimi gre Ciril z Metodom
 Ter učenci iz Moravske,
 Svitla roka papeževa
 Posveti le-té v duhovne,
 Da sejali med Slovani
 Seme bodo svete vere.
 Al Cirila in Metoda
 Tudi slavna čast zadene,
 Tak ji papež nagovarja:
 „Draga brata iz Soluna,
 Ker veliko že storila
 Sveti Cerkvi sta na slavo,
 Ker učenost vajna sluje,
 Ker v svetosti sta velika:
 Mitra naj ovije glavi
 Vama, brata apostoljska,
 Rastislav naj škofa prejme,
 Da osrečita mu ljudstvo.“

Potem svitli kardinali,
 Škofje in duhovnov trume
 Zapojejo glasno himno
 Vsemogočnemu na slavo.
 Papež sveti pa poklada
 Roke na solunska brata,
 Svitli mitri dá na glavo
 Njima, ki pred njim klečita,
 Kot krilatea pod prestolom
 Vsemogočnega v nebesih.

Kakor se blišcé kristali
 Belega snegá v bliščobi
 Zvezd nebeških v jasni noči:
 Tak zlató se sveti v mitrah,
 Ker obsevajo plameni
 Ga od luči neštevilnih,
 Ki prižgane so po cerkvi.

Papež sveti s kardinali,
 Škofje in duhovnov trume
 Vzdignejo se od altarja,
 Ž njimi pa solunska brata
 Novo posvečena škofa,
 Blagovestnika slovanska.

Šesto pevanje.

Ciril umerje v Rimu.

Škofa novo posvečena
Zapustiti rimsko mesto
Hočeta, ker misel ena
Vžiga njima serce zvesto.

Al Cirilu iz višave
Angelj Božji se prikaže,
Zemljo rajske očetnjave
V bližnjih dnevih mu pokaže:

„Ciril dragi! ne odpravljaj
K časnemu se potovanju,
Za nebesa se pripravljaj,
Smertnemu se bližajš spanju.

Serce tvoje rahlo bije,
Dni odločenih je malo,
Lepša zora te obsije
Pri duhovih čistih kmalo.“ —

In Ciril Metodu pravi:
„K čedi najni sam odideš,
Vse preserčno mi pozdravi,
Ko v slovensko zemljo prideš.

Angelj Božji naznanuje,
 Da se bliža ura moja,
 Da življenje mi vgasuje,
 In poteka čas mi boja;

Torej zdrav, premili brate!
 Kratko smerti je ločenje,
 Roke Božje so bogate,
 In poplačajo terpljenje.“

Tako Ciril beseduje,
 Slovo jemlje od Metoda,
 Serčno bratu izročuje
 Svet slovanskega naroda.

Bliža dan se štirideseti:
 Loči duh se od Cirila,
 Sabo će Metod ga vzeti,
 Rimska cerkev ni pustila.

Papež s kardinali pravi:
 „Sveto je ime Cirila,
 Rimska cerkev po postavi
 Slavno bode ga hranila.

Biser cene neizmerne
 Mesto je po njem dobilo,
 Ž njim na veke serca verne
 Z rajsko slastjo bo hladilo,

Torej v Rimu naj počiva
 Ciril slavnega imena,
 Blago truplo pokoj vživa
 V cerkvi svetega Klemena.“

In preblaženo kerdelo,
 Papeževi kardinali
 So Cirila v rako belo
 Pri Klemenu pokopali.

Sedmo pevanje.

Metod vkroti ljutega hunskega vladarja.

Metod, vladika novi, v slovanski pride svet,
 Za Božje veličastje spet dela mnogo let;
 Po zemljah raznih hodi, odpira ysem nebó,
 Ki v grehah se topijo, podaja njim rokó.

In hodijo po svetu učenci vneti ž njim,
 Naloga jim oblast je, ki jo podelil Rim:
 Hodite, posvečenci! k Slovanom krog in krog,
 Da bo častil med njimi se sveti trojni Bog.

Kerdelo posvečeno sere mnogo omeči,
 Ljubezen pred neznano pri množicah budi,
 Pa moti selovanje narodov raznih boj,
 Slovanskim bliža zemljam se marsikteri roj.

Al tudi v stiskah hudih pri miru ni Metod,
 Nevtruden srečo seje med veri vdani rod,
 Za Rastislava dela, ko vlada Svatopluk,
 Bog daja mu tolažbe v grenkosti raznih muk.

Enkrat slovanski zemlji požuga Hunov roj,
 Kralj, ljut ko besen tiger, kristjane hoče v boj,
 Iz ogerske dežele zahodu žuga strah,
 Pred divjo trumo dviga meglén se kviško prah.

In groza na večeru navdá slovanski rod
 Rešitelj se prikaže, rešitelj je Metod,
 Nebesa mu podajo Kerubov svetlih moč,
 Strahove svoje skrije pred njim neverska noč.

Ob Donavi v berlogu blišči se Hunov meč,
 Že ménijo Slovani, da ni rešenja več,
 Al iz nenade pride Metod med hunski roj,
 Ki v ljutosti se péni, kristjane hoče v boj.

„Kristjanov mi ne draži, apostelj govori,
 Obstoj v deželi svoji, miruj mi, hunska kri!
 Vsej zemlji Večni daja preblagi rajski mir,
 H kristjanom če zapreti neverskim rojem tir.“ —

Vladar, ko tiger besen, prestrašen ostermi,
 Metodova beseda prečudno ga vkroti,
 Ponižno se približa in mu podá rokó,
 Ter rahlo beseduje Metodu prošnjo to:

„Metodi! ker sprevidim, da je mogočen Bog,
 Ki ti ga oznanuješ rodovom krog in krog,
 Naj hrani me v spominu besede tvoje glas,
 Saj bomo mirovali, ko ločiš se od nas.“

In v ogerski deželi potihne hunski strah,
 Na zemljo zopet pade pred divjo trumo prah;
 Vesel Metodi verne k Slovanom se domú,
 Radujejo kristjani se blagega mirú.

Osmo pevanje.

Metod kersti Borivoja, vojvoda češkega.

Vojske se po severni dervijo,
 Po deželi lepi mir kalijo,
 In Metod po zemljah raznih hodi,
 Varno sveta ga previdnost vodi.

*) Pomniti je, da so nekaj časa bili hudi boji med slovan-skimi in nemškimi vladarji; takrat ni mogel Metod delati na Moravskem, hodil je po družih deželah. — Kako pevanje o teh bojih na drugem mestu.

Ne požré ga morská globočina,
 Roparjem ne dá ga gozdov tmina,
 Ne vtopijo reke ga deroče,
 Prosto gre med ljudstva, kamor hoče.

Pa Moravsko zopet mir obsije,
 Proste so Slovanom domačije,
 In blišcé se Svatopluka dvori
 Velehradski v čisti jasni zori.

V Velehrad Metodi se odpravi,
 Svatopluka, ljudstvo spet pozdravi,
 Radostna ga sprejme vsa dežela,
 Blagor nov Metod nevtrudno dela.

Neki dan pa pošlje češka zemlja
 Borivoja k Svatopluku, spremlja
 Ga tovaršev častnih truma zvesta,
 Gladka v Velehrad jih pelje cesta.

Svatopluk prihoda se raduje,
 Vendar jih dostojno ne spoštuje,
 Ko približa ura se gostije,
 Misli Borivoju té odkrije:

„Danes bil pri večnem sem vladarji,
 Šklenil se je z mano pri altarji,
 Ne spodobi se, da bi kristjani
 V družbi veselili se s pogani.

Ak bogove prazne popustite,
Z nami Vsemogočnega častite,
Skupaj bodemo se radovali,
In po bratovsko si roke dali.“

Te izreče Svatopluk besede,
Pa s kristjani sam za mizo sede.
Gostje pa ostanejo na strani,
Prostor dá se v drugi jim dvorani.

Pa pristopi mirno k njim Metodi;
„Borivoj s tovarši, zdrav mi bodi!
Ako ta nečast ti serce rani,
Besedí prijaznih se ne brani.“

In v besedah kratkih mu odkrije
Vse Metod keršanstva lepotije.
Sveti uk tak Borivoja gane,
Da želi si priti med kristjane.

Kmaló sred kraljeve tovaršije
Z vodo sveto ga Metod oblije;
Vsi tovarši dajo se kerstiti,
Preden morajo se v dom verniti.

Ko se v Češko Borivoj odpravi,
Še besede té Metodu pravi:
„Iti z mano se Metod ne brani,
Da se češki rod mi pokristjani.“

To Metoda je razveselilo,
 V češko zemljo nič mu ni branilo,
 Z Borivojem urno tje potuje,
 Blaga Ljudomila*) se raduje.

Dala Ljudomila se kerstiti,
 Trum obilno mora ž njo oblititi
 Sveta voda, rod se pokristjani,
 Ki malikoval je v tmi neznani.

Borivoj pa, Ljudomila blaga,
 Ker je sveta vera njima draga,
 Cerkve svete jameta zidati
 Krog po gričih ino v Pragi zlati.

Tak se češka zemlja prerodila,
 Luč nebeška njej se je odkrila,
 Reče pri slovesu: „Mir vam bodi,
 Verne na Moravsko se Metodi.

*) Ljudomila, Borivojeva zaročnica.

Deveto pevanje.

Metodova smert.

Nedeljo cvetno solnce vzide,
In pred altar Metodi pride,
Slovenskim mili škof ljudém.
Spomin presveti se ponavlja,
Kak ljudstvo Kristusa pozdravlja,
Ko vglada ga Jeruzalem.

Metod v cerkvenem je ornatu,
In Svatopluk v kraljevem zlatu,
Ter ljudstvo krog v pobožnosti.
Vladika trumo blagoslovi,
Pobožno večni dar ponovi,
Potem tako spregovori:

„Sere mnogo je za vero vžganih,
Kar bivam tukaj pri Slovanih,
Terpel za vas sem mnogo let.
In zdaj ločitve ura bije,
Čez tri dni solnce se mi skrije,
Zapustil bodem tamni svet.

Naj torej vera vas navdaja,
Naj rajska mana vas napaja,
Ki dal Rešitelj jo stvarém;
O čudni, večno jasni zori
Pa združi pri Očetu gori
Nebeški nas Jeruzalem.“ —

Tako izgovori Metodi,
 Ter sklene: „Mir Slovanom bodi.“
 In ko napoči tretji dan,
 V višine jasne duh mu vzplava,
 Odpré nebeška očetnjava
 Mu zvezd prečudnih lepšo stran*).

Na odru svitlem je vladika,
 Prihaja množica velika
 Od vseh strani na Velehrad,
 Da njemu zadnjo část skazuje,
 Ki prišel iz dežele tuje
 Bil duš za Kristusa iskat.

Pripravljena je raka mirna,
 Stoji po cerkvi truma vérna,
 Pojejo pesmi mašniki,
 Pojó latinske in helenske,
 Pojejo zadnjikrat slovenske
 Vladiku, ki na odru spi. —

Stoji tam cerkev v Velehradu,
 Počiva tam v nebeškem hladu
 Apostelj sveti, naš Metod.
 Na grob pa romarji hitijo
 In blagovestnika častijo,
 Hvaležen je slovanski rod!

*) † 6. mal. travna 885.

Slovanska tisučletnica.*(Za novo leto 1863.)*

Prijadralo je leto novo,
 Veseli se, slovanski rod!
 Koló prinese ti njegovo
 Cirilov in Metodov god.
 Kak svetijo se Dioskuri
 Na severno in južno stran!
 Pred tisuč leti v srečni uri
 Napočil je nebeški dan.

Spomladi tisuč je cvetelo,
 Minila tisučkrat jesén;
 Valovje zemljam je šumelo
 In mir kalil vihar meglén.
 Povzdigali so se gradovi,
 Zelenje krilo gore, plan,
 Po njih verstili se rodovi,
 Ne sveti več jim beli dan.

Dokaj se cvetja je osulo,
 Potihnil marsikteri glas,
 Premnogo veselie minulo,
 Tožbá obilno slišal čas.
 Al zginilo je brez spomina,
 Po novih krogih téka svet,
 Le malo hranja zgodovina,
 To brez dišav je mertev cvet.

Al vajno seme, prečastita
 Aposteljna, Ciril Metod!
 Poganja zemlja plodovita
 Čversto nenehoma povsod.
 Bili so radostni Slovani,
 Zaslišavši presladki glas,
 Beseda materna naznani
 Nebeških čudežev jim kras!

Preidejo naj milijoni,
 Naj hribi v brezna se valé,
 Vgasujejo mogočni kroni
 Naj svitli biserji; molcé
 Naj o junaštvu pesmi glasne,
 Naj rija vniči oster meč,
 Pogrezajo se mesta krasne,
 Naj dika, slava bode preč:

Luč svete vere večno sije,
 Prejemljo njo za rodom rod,
 Nikdar minljivost ne zakrije,
 Kar blagoslovil je Gospod!
 Radujmo torej se Slovani,
 Povzdiga serca rajska slast,
 Ljubezni žarki so prižgani,
 Aposteljna oma slava, čast!

V lepoti večni se razgrinja
 Rod, ki mu plamen ta gori,
 In vekovitost čudno strinja,
 Kar čas v stoletja razdeli.
 Le-tó je večna zgodovina,
 Keršanstvu nezmagljiva moč,
 In jasna solzna v njej dolina,
 Bliščobe ne premaga noč.

Al bo, ko tisuč let spet mine,
 Osrečeni slovanski rod
 V zavetji lepše domovine
 Obhajal še preslavni god?
 Al pa zastanejo tečaji,
 In času zginejo mejé,
 Ter letom brazde, dnevom kraji,
 Sijalo solnce bo — kdo vé?

Svetila pa bo zarja zlata
 Nad mnogo mnogo tisuč let
 V deželi, ki solunska brata
 Odperla sta jo, Slave svet.
 Z neskončno slastjo bo donela
 V nebeški godbi blagovest,
 Ljubezen vekomaj gorela,
 Če, rod slovanski! bodeš zvest.

Zato pozdravljam leto novo,
Veseli se, slovanski rod.
Koló prinese ti njegovo
Preslavni tisučletni god!
Kak svetijo se Dioskuri
Na severno in južno stran.
Pred tisuč leti v srečni uri
Napočil nam je večni dan!

